

I början på 80-talet satt jag ofta i Cordelia Edvardsons kök nära gatan Ben Yehuda i Jerusalem. Då skrev hon för Svenska Dagbladet. Hennes ton var bitsk och fylld av humor och ironi. Det var så hon slog åt alla håll och var den journalistiska friheten trogen. Om sin tid i Auschwitz talade hon sällan där hon var fånge A3709. Men ibland kom en förtvivlad bestämdhet över henne då hon mötte destruktivitet och dumhet, som jag tror hade rötter från den egna upplevelsen. Cordelia krusade för ingen. Nu har hon gått ur tiden som en av de största journalister vi haft.

Läs hennes bok "Bränt barn söker sig till elden" eller se Stefan Jarls film "Flickan från Auschwitz". Men glöm henne inte!

Jakob Carlander